

TMA

Ta moje tma je chatrný závoj vdovy po Světle. Světlo zmizelo. Světlo je pryč a mně zůstal potrhaný černý závoj, který mi poletuje před obličejem. Neprosila jsem se o tohle dědictví, ale je tady. Jakmile se zvedne vítr Naděje, závoj mi jako naschvál zacloní oči, přilepí se na řasy, čelo i ústa, ucpe nosní dírky a šustí kolem uší. Takhle přece nemohu nikam jít!

Moje kormutlivá, nehezká a příliš šetrná duše mě nabádá - posad' se do kouta, vezmi pavoučí nitě, navlékni je do černého paprsku a ten vzácný závoj vysprav, zalátej a znovu si přehod' přes hlavu a obličej. Nic neuvidíš, ale to nevadí, skrz hustý závoj ani tebe nikdo neuvidí. Zůstaneš schovaná v nepaměti, nečase a nelítosti. Zůstaneš bezpečná ve své Tmě, Světlo už sice nikde není, ale co kdyby... ?

Kdyby se světlo znovu vrátilo, zas by tě nejspíš lákalo k vidění, vnímání a poznání neuvěřitelného. Zas bys byla zranitelná a nejistá, protože se Světlem člověk nikdy neví, na čem je, co nepříjemného uvidí, co nejasného bude chtít být objasněno. Na Světle je duše jako nahá, jako brouk bez krovek, jako had bez kůže!

Vítr Naděje stále fouká a cáry černého závoje mi propleskuje tváře. Všemi prsty, zuby i nehty trhám záchrannou síťku a po větru posílám chuchvalce černých nití do prostoru. Trhám na cucky svou tmou a čekám.

Delicie Nerková 2017